

NGÀI VIỆN SĨ

Chuyện lấy từ trên NET không biết tác giả

**Chuyện nghe thật oái ăm thay!
Học sinh bị đuổi, nay quay về trường.
Là người khách quý phi thường,
Cả trường hết sức khẩn trương đón chào.**

**Ngỡ ngàng như chuyện chiêm bao,
Khách kia đã đến hồi nào không hay.
Đang tìm kỷ niệm trước đây,
Thời gian lâu quá, biết nay có còn!!!**

Trường THBMT hôm nay như mở hội,
Với một tin vang dội vừa loan.
Đón chào Viện Sĩ tham quan,
Từ Anh Quốc, về cất bằng khánh thành.

Phòng lab học tiếng Anh tân tiến,
Do chính ngài Viện Sĩ giúp cho.
Đó là chính yếu nguyên do
Cả trường bận rộn, cùng lo đón ngài.

Sáu giờ sáng, đã đầy đủ cả,
Mọi người đều hối hả duyệt qua.
Những phần vụ được đề ra,
Đội kèn, đến việc dâng hoa sẵn sàng.

Nơi sân khấu trang hoàng lộng lẫy,
Từ hoa tươi, tua giấy đủ màu.
Băng rôn thật lớn đề câu:
CHÀO MỪNG NGÀI VIỆN SĨ HOLEY LEE
Tiếng Anh và Việt, cùng ghi song hành.

ghế danh dự được dành quan khách,
Bọc nhung đỏ, sát ngay khán đài.
Phía sau là ghế các thầy,
Còn đang tại chức, hay nay hưu rồi.

Sau cùng, ghế học sinh mời tham dự,
Hầu hết là do sự ưu tiên.
Được thầy cô giới thiệu riêng,
Với thành tích học siêng, ngoan, hiền.

Thầy Hiệu Trưởng hiển nhiên vui lắm,
Chào bắt tay nồng ấm từng thầy.
Những thầy hưu trí về đây,
Là do đề nghị của ngài khách kia.

Và thầy cũng được chia hạnh phúc,
Tổ phóng viên giáo dục đến đây.
Đưa tin sự việc hôm nay,
Thì danh tiếng được xa bay hơn nhiều...

— — —

Ông Hoàng vội chia tay với Sự,
Người chở ông đến dự lễ này.
Bằng xe gắn máy cùi đày,
Nên ông đến, chẳng có ai đón chào.

Hoàng lặng lẽ đi vào nơi lễ,
Nhìn đồng hồ, như để biết giờ.
Thấy thầy Hiệu Trưởng chờ dõi mắt,
Hoàng chìa tay, ông bắt cho xong.

Mắt cũng vẫn luôn trông thật kỹ,
Để chờ ngài Viện Sĩ đến đây.
Sợ rằng thất lễ không hay,
Nên Hoàng lặng lẽ chia tay ông liền.

Để quan sát trọn nguyên trường trại,
Giờ đã được cất lại khác xưa.
Chỉ cây Phượng là còn chừa,
Giờ thành cổ thụ, lứa thừa bông rồi.

Đã gọi lại một thời ký ức,
Cảnh ngày xưa, lập tức ủa về.
Lại gần gốc phượng mân mê,
Tìm xem dấu vết khắc đề trên cây.

Nhưng giờ đã đổi thay nhiều lớp,
Vỡ cây xưa đã dột từ lâu.
Không còn dấu vết nữa đâu,
Nhưng sao Hoàng vẫn in sâu trong lòng...

*

* *

Những ngày sắp kết thúc cuộc chiến,
Ông Quang, ba Hoàng hiện phi công.
Việc di tản, dễ như không,
Nhưng ông quyết định, một lòng không đi.

Chiến tranh hết, còn gì phải sợ,
Khuyên cả nhà, nên ở lại đây.
Ông liền vất hết đồ bay,
Về quê, cố gắng lo xây lại nhà.

Do cuộc chiến, thành ra đổ nát,
Giờ chỉ còn nền đất trơ vơ.
Việc xây dựng sắp đến giờ,
Bị mời cải tạo, ông chờ để đi...

Nghĩ một tháng không gì phải ngại,
Nên ông liền đến trại ghi danh.
Thi hành bốn phần công dân,
Ngờ đâu phải đến tám năm mới về.

Tám năm thật ê chề khôn tả,
Không có cha, tất cả dồn cho.
Anh em Hoàng phải cố lo,
Sau giờ học, dồn hết vô ruộng vườn.

Mười ba tuổi, đảm đương khó nhọc,
Rồi bị trường đuổi học chỉ vì.
Bài văn viết về “lính nguy”
Hoàng mô tả: “cha tận tụy hy sinh.”

*Ngày giải phóng, ông cố tình ở lại,
Góp công vào dựng lại quê hương.
Tổ lòng yêu nước phi thường,
Người cha đáng được noi gương sau này”.*

Bài văn bị gặt ngay tức khắc,
Điêm “zero” còn được cấp kỳ.
Qua phòng hiệu trưởng để truy,
Bởi là “nguy” thì không gì tốt đâu.

Bị cách mạng lôi đầu trừng trị,
Hoàng không nghe miệt thị vu vơ.
Đứng lên bày tỏ nguyên do,
“Ba em không phải tội đồ gì đâu.

*Là phi công, nhưng đâu bắn giết,
Chỉ chuyên lo công việc tải thương,
Không di tản để tìm phương,
Góp công dựng lại quê hương của mình”.*

Thầy Hiệu Trưởng cố tình khoả lấp,
Thằng học trò cố chấp khó tha.
Thế là án phạt đưa ra,
Hoàng bị đuổi học, thật là thương thay!

Các thầy giáo không ai dám cãi,
Chỉ cô Tâm chống lại lệnh trên.
Nhưng mà chỉ có mình ên,
Không ai dám giúp, cho nên phải đành...

Một đứa bé hiền lành, học giỏi,
Vì binh cha, nên khỏi học luôn.
Thật là một điều đáng buồn,
Làm sao tạo dựng được nguồn lực đây!

Buổi sáng dưới cờ, đầy đủ hết,
Thầy Hiệu Trưởng đọc quyết định này.
Hoàng ôm sách rời trường ngay,
Thầy trò đều ngại, không ai nói gì.

Chỉ có Sự, là vì tình bạn,
Tiến chân Hoàng một đoạn mà thôi.
Vì ai cũng sợ lời thôi,
Tình người sự thật **“đi chơi nơi nào?”**.

*

* *

Nay trở lại để thăm trường cũ,
Ba lăm năm biệt xứ đến nay.
Cảnh xưa giờ đã đổi thay,
Trừ cây phương vĩ vẫn đầy thắm hoa.

Hoàng rào bước xuyên qua từng lớp,
Cuối hành lang, phòng lab đây rồi.
Cửa không khoá, hé mở thôi,
Nên Hoàng cũng muốn xem coi thế nào.

Anh cảm thấy tự hào thật sự,
Phòng khang trang, dụng cụ mới toanh.
Đúng tiêu chuẩn đang hiện hành,
Bằng lòng với việc của anh lắm rồi...

Chợt nghe tiếng của người bảo vệ,
“Ê ông kia vào để làm chi?”.
Ông ra, không nói lời gì,
Chỉ cười đáp trả, rồi thì đi luôn.

Tìm đến ghế cuối, buồn ngồi đó,
Thấy mọi người la ó xôn xao.
Khi xe vừa mới tiến vào,
Chắc ngài Viện Sĩ? xi xào cùng nhau.

Thầy Hiệu Trưởng vội mau ra đón,
Phóng viên thì sửa soạn chụp hình.
Nhưng rồi trở lại yên bình,
Vì người mới đến, phe mình bước ra.

Trưởng Phòng Giáo Dục tỉnh nhà đến,
Hiệu Trưởng liền rón rén bắt tay.
Hất hàm, ông liền hỏi ngay,
Viện Sĩ đến chưa? Thưa ngài chưa ạ

Rồi ông liếc nhìn qua một lượt,
Dặn dò thêm cho được yên tâm.
Những công việc cần phải làm.
Từ kèn chào đón, đến phần dâng hoa...

Ai làm nhiệm vụ tặng hoa? Ông hỏi,
Dạ Hồng Trang, nói giỏi tiếng anh.
Là trưởng phòng lab đó anh
Vậy là tốt, cô đi cạnh tôi nghe...

Hoàng hướng mắt về thầy cô cũ,
Đang ngồi đông đủ ở hàng trên.
Anh liền đến ngồi kế bên,
Cô Tâm ngơ ngác, thốt lên thành lời.

Anh là ai? cô hơi bối rối,
Hoàng bảo cô chỉ nói nhỏ thôi.
Em là Hoàng, đây cô ơi,
Hoàng bị đuổi học từ thời xưa kia.

Cô Tâm liền vội chia cảm xúc,
Em ở đâu? Không tin tức cho cô.
Em về đây từ bao giờ?
Em về hồi tối, ở nhờ nhà Sự

Cô còn nhớ thằng Sự không vậy?
Dạ đúng rồi, nó đấy không sai.
Nó là Sự ở thôn Hai,
Nó đưa em đến đây bây giờ.

Em có biết trường chờ đón tiếp,
Viện Sĩ nào đó, đến đây thăm.
Nghe nói ông rất tiếng tăm,
Giúp cho trường nguyên trung tâm học hành...

Một lần nữa, cùng nhanh đứng dậy,
Khi chiếc xe vừa thấy đến nơi.
Chắc ông Viện Sĩ đến rồi,
Nhưng xe cứ thẳng tiến thôi, không dừng.

Cứ trông ngóng, như chừng lo lắng,
Ngài ở đâu mà chẳng đến cho.
Thầy Hiệu Trưởng nhìn đồng hồ,
Như đường nóng ruột, đợi chờ quá lâu...

Hoàng hỏi cô Tâm câu thật nhỏ,
Cô ơi, ông đâu có gì to.
Cô đừng có quá phải lo,
Ông phải gọi cô là “cô giáo mình”.

Cô Tâm trố mắt nhìn sửng sốt,
Em không nên nói tốt cho cô.
Làm gì có chuyện nằm mơ?
Thật mà cô, giấc mơ cô đây rồi.

Ông Viện Sĩ đang ngồi bên cạnh,
Và rất là hân hạnh gặp cô.
Cô Tâm chưa rõ nguyên do,
Nên Hoàng nhắc lại, để cho yên lòng.

Ông Viện Sĩ là không ai khác,
Chính em đang ngồi sát cô đây.
Rồi Hoàng nói nhỏ vào tai,
Holey Lee là em không sai tí nào.

Và cô được Hoàng trao danh thiếp,
Nhìn đúng tên, cô khiếp kinh luôn.
Nhờ cô nói giúp cho luôn,
***“Cái ngài Viện Sĩ các ông đang chờ
Ông đã đến đây từ lúc bảy giờ”***

Ôi quả thật bất ngờ hết sức.
Cô Tâm liền lập tức ôm Hoàng,
Mọi người đều thấy ngỡ ngàng,
Hướng nhìn về phía của Hoàng xem sao?

Cô Tâm vội vàng trao lời nhắn,
Đến hai người cố gắng chờ mong.
Đích thân thấy ông Trưởng Phòng,
Cùng ngài Hiệu Trưởng đồng lòng đến nơi.

Để bày tỏ những lời xin lỗi,
Nói những câu xởi lởi liền ngay.
Ngài đến hồi nào không hay?
Bây giờ, tôi có bắt tay ông rồi.

Tôi đáng trách, thật tôi đáng trách,
Nhắc hai lần, như cách xin tha.
Mời Ngài, cô Tâm, chuyển qua,
Hàng ghế danh dự, chắc là hay hơn.

Mọi chuyện bề sạch trơn toàn bộ,
Đội kèn trống biết có thổi chào?
Dâng hoa chẳng biết lúc nào,
Phóng viên cũng không làm sao thu hình...

Toàn thể học sinh thì nhao nháo,
Không còm im như cảnh báo của thầy.
Biết ông đã học trường này,
Nên cùng bàn tán, với đầy nể nang...

Thầy Hiệu Trưởng sẵn sàng khai mạc,
Giới thiệu, cùng tóm tắt nội dung.
Và phần chính yếu tập trung,
Khánh thành phòng lab vô cùng tối tân.

Sau phát biểu, đến phần Viện Sĩ,
Có vài lời hoan hỉ gửi trao.
Không quên với niềm tự hào,
Ngài là cựu học sinh từ bao năm rồi.

— — —

Ông Hoàng bước lên nơi bục gỗ,
Tiếng vỗ tay rầm rộ liên hồi.
Mọi nhười ai cũng một lời,
Hoan hô Viện Sĩ từ nơi xa về.

Người con xứ Buôn Mê anh dũng,
Ngài về đây không những thăm quê.
Mà đem hy vọng tràn trề,
Dân tộc Việt cũng chẳng hề thua ai...

Ông trịnh trọng mở lời phát biểu,
Kính thưa thầy cô củ mới, cùng quan khách.
Và tất cả các em học sinh:

Trước tiên tôi có đôi lời tâm sự:
Để giao tiếp được tự nhiên hơn
Vì tôi cũng là người con,
Người con yêu, của xứ Buôn Mê Thuộc.

Vậy xin gọi Lê Văn Hoàng là được,
Còn Viện Sĩ, xin từ khước từ đây.
Tôi sinh ra ngay trên xứ sở này,
Và đã học ở trường đây hồi nhỏ.

Tôi đề nghị ngày này trong thư ngõ,
Để khánh thành phòng lab, có nguyên do.

Cám ơn quý vị đã cố giúp lo,
Để buổi lễ được vô cùng long lầy.

Ông lấy ra từ cặp một tờ giấy,
Màu vàng hoe, nhìn thấy rất lâu năm.
Bọc Plastic để khỏi bị rách thâm,
Và ông kể với thực tâm, tự sự:

Cho tất cả biết sơ qua tiểu sử,
Của trường này, thời quá khứ xa xưa.
Và ông kể một cách rất say sưa,
Những mẫu chuyện ở đây chưa ai biết.

Ông Nội tôi là người rất tha thiết,
Thành lập trường, để lo việc dạy dân.
Ông quan niệm, việc học là rất cần,
Bằng nghị lực, ông lo phần xây dựng.

Được bổ nhiệm, với vai trò tương xứng,
Hiệu Trưởng trường, ngay từ những ngày đầu.
Đây là diễn văn, ông đọc lần đầu,
Sáu mươi lăm năm, nên màu vàng ố.

Đưa giấy lên cho mọi người thấy rõ,
Và đọc ngày, hiện đã có trong đây.
Đúng y với ngày của hôm nay,
Chính là ngày ngôi trường này thành lập.

Ba tôi kể, và tôi xin nói lại.
Trường ban đầu chỉ hai dãy song song.
Năm sát rào, ở tận tuốc bên trong,
Mỗi dãy chỉ có trong vòng ba lớp.

Theo thời gian, phải thay đổi cho hợp,
Học trò nhiều, nên trường lớp tăng dần.
Trường đã được làm lại rất nhiều lần,
vết tích xưa đã dần dần biến mất.

Chỉ cây phượng, là chứng tích duy nhất,
Do hai thầy đã đào đất để trồng.
Thầy Liễn giám thị, thầy Lô xung phong,
Những người đầu tiên góp công thành lập.

Tôi về lần này là muốn đề cập,
Đến những người đã học tập ở đây.
Gia đình tôi ba đời ở trường này,
Ông nội tôi, là có công xây cất.

Ba tôi, người đầu tiên thành đạt,
Và tôi, người đầu tiên bị gạt khỏi trường.
Lời nói tuy mai mỉa, nhưng dễ thương,
Trong khi đó, mọi người đương bàn tán...

Ông cười nhẹ, như thấy lòng thanh thản,
Nhìn cô Tâm với dấn vẻ âu sầu.
Chuyện đối với cô luôn là một nỗi đau,
Không giúp được Hoàng, còn đâu trách nhiệm...

Rồi ông tiếp
Sự kiện đó, với tôi là kỷ niệm,
Tuy không muốn nhắc lại, chuyện xưa rồi...
Và nhân đây tôi xin có đôi lời,
Cám ơn thầy cô, đã một thời dạy dỗ.

Đặc biệt cô Tâm, đã luôn giúp đỡ,
Như mẹ hiền, phải khổ sở vì con.
Chắc thầy cô thắc mắc về cậu Hoàng,
Sau ngày bị đuổi, có dễ dàng cuộc sống?

Tôi xin tóm tắt, để khỏi trông ngóng,
Hai năm sau, gia đình sống Khuê Ngọc Điền.
Vùng kinh tế mới, tương đối bình yên,
Tôi tiếp tục đi học liền khi đó.

*(Thật ra ông không muốn nói cho rõ,
Nổi nhục nhã vì nghi kỵ ở xóm làng.
Phải có gì mới bị đuổi học ngang,
Vì lẽ đó mà chuyển sang kinh tế mới)*

Đến lớp mười hai, có phần phấn khởi,
Ba xong cải tạo, về với gia đình.
Nên cuộc sống đã tạm được yên bình,
Chương trình HO, mới thật tình hy vọng.

Gia đình tôi lại được qua Mỹ sống,
Có điều kiện, và học bổng học lên.
Và nhân đây tôi cũng không quên,
Báo tin buồn “Ba đã trở nên người thiên cổ”.

Trước đó ông là chuyên viên tầm cỡ,
Của NASA cơ sở ở Hoa Kỳ.
Mẹ tôi thì sức khoẻ không có gì,
Hiện sống với em gái y khoa Bác Sĩ.

Còn phần tôi, thì từ khi đến Mỹ,
Được học thêm thành tiến sĩ Hải Dương.
Và nhờ đó, nên tôi được mở đường,
Viện Hải Dương Anh đương có chỗ.

Tôi nộp đơn và được nhận, quả có số,
Qua kinh nghiệm, được sớm bổ thành viên.
Để giảng dạy, và nghiên cứu riêng,
Được như thế, nhờ siêng năng, cần mẫn...

Phòng lab của trường, do Ba hướng dẫn
Trước khi mất, ông cứ vẫn luôn mong.
Về lại trường thành lập bởi Cha ông
Nhưng vì lực bất tòng, đành dừng lại.

Nên tôi cố tiếp lo là do vậy,
Song song đó, tôi còn phải giúp thêm.
Trường cho tôi học lại, thật khó quên,
Trung học Khuê Ngọc Điền đó nữa.

Tôi về đây, do tình thương chất chứa,
Từ Ông, Ba, và tôi nữa cộng vào.
Với ước nguyện là phải làm cách nào,
Để lớp trẻ được dồi dào kiến thức.

Mà Anh ngữ là điều kiện trước hết,
Để bước vào những lĩnh vực cao siêu.
Phòng lab này được chú trọng rất nhiều,
Nghe, đọc, và tất cả đều miễn phí.

Quý Ba ký thác, tôi góp thêm tí,
Và được có quyền ký chi tiêu.
Bao gồm tất cả mọi điều,
Từ trang thiết bị, điều hành, lương bổng...

Lương rất hậu, nhưng với kỳ vọng,
Việc làm khắc khe, và trọng trách nhiều.
Về học bổng, cũng theo đúng mọi điều,
Để quý được chi tiêu hữu lý.

Học bổng phải được đặc biệt chú ý,
Đến những em nghèo, chăm chỉ, chuyên cần.
Nội địa, nước ngoài, có hai thành phần,
Từ trường này du học, thì toàn phần trợ cấp.

Thưa quý vị, chuyện tôi vừa đề cập,
Từ lòng hào hiệp của Ông, Cha tôi.
Mong các cháu cố gắng nhớ lấy lời,
Để tương lai được đổi đời rạng rỡ.

Hôm nay đây, ngày đầu tiên gặp gỡ,
Tôi xin trao tờ giấy ố vàng này.
Bài diễn văn đầu tiên, ý rất hay,
Cho thầy Hiệu Trưởng hiện nay giữ lấy.

Rồi ông liền đưa lên cao tờ giấy,
Báu vật Cha tôi đấy, ông nói thêm...
Và xin chúc quý vị và các em,
Luôn mạnh khỏe, và làm nên sự nghiệp...

Tiếng vỗ tay hoan hô thật náo nhiệt,
Cô Lan liền lo việc tặng hoa,
Cùng trưởng phòng Giáo Dục bước ra,
Cô Tâm vội ôm Hoàng, oà lên khóc.

*Kể cho Hoàng nghe, một mình cô độc,
Để cố bênh vực, bảo bọc, cho em
Chỉ làm cô bị rắc rối nhiều thêm
Rất hối tiếc, và xin em thông cảm...*

*Giờ cô rất tự hào và thoã mãn.
Em rất là xứng đáng cháu và con.
Của Ông và Ba em hoàn toàn,
Cô và cả trường này sẽ còn nhớ mãi.*

— — —

Tới phần thầy Hiệu Trưởng lên phát biểu,
Với lời cảm ơn, hứa chiếu cố nhiều.
Để phòng lab đạt đúng được mục tiêu,
Và trình trọng nhận ngay điều đề nghị.

Lấy ngày này, ngày thành lập đích thị,
Và giữ giấy này làm kỷ vật trường,
Tiếp đến là phần cắt băng khai trương,
Phòng lab học tiếng Anh tân tiến.

Cô Hồng Trang gởi thiệp mọi phương tiện,
Rất thích thú và hiện đại vô cùng.
Ông Hoàng tranh thủ bàn luận cách dùng,
Bằng tiếng Anh, để xem chừng trình độ.

Cô Hồng Trang được hoàn toàn ủng hộ,
Bằng cái bắt tay, gương mặt lộ vui mừng.
“Very good teacher” để hình dung,
Cho trình độ, ông vô cùng thoả mãn.

Phòng lab được chính thức cai quản,
Của trường, và cô giáo giảng ở đây.
Thầy Hiệu Trưởng tuyên bố tiếp theo ngay,
Bữa cơm trưa do trường này khoản đãi.

Ông Hoàng bận lắm không thể ở lại,
Nên từ chối, vì phải lo đi ngay.
Có cuộc hội thảo hai giờ chiều nay,
Tại Đà Nẵng nên phải bay cho kịp.

Ông bắt tay từng người rất bắt thiệp,
Người Hiệu Trưởng xưa, được dip ăn năn.
“Tôi xin lỗi em” rất nhỏ và ngại ngùng,
Mắt không dám nhìn, như chừng hối hận...

Hoàng ôm cô giáo Tâm, và tự nhận,
“Em gấp lắm, đừng giận em cô nghe,
Chắc phải hẹn cô chuyển sau về,
Ghé nhà cô, mình thoả thê nói chuyện”.

*Có quà cho cô, nhờ thằng Sự chuyển,
Không bao nhiêu, chỉ thể hiện lòng thành.
Cô nhận cho em vui hưởng điều lành,
Chúc cô mạnh khỏe, tinh thần thơ thới...*

Hoàng đưa tay, chào tạm biệt lần cuối,
Thế là kết thúc buổi trùng phùng.
Mọi người hầu hết đều vui mừng,
Hiệu trưởng cũ, thì như chừng bối rối...

Cứ hồi hộp, sợ rằng Hoàng hỏi tội,
Biết thế này, mình chẳng tới làm gì.
Chuyện lâu rồi, nhưng sao mãi khắc ghi,
Mình làm vậy, cũng chỉ vì thể chế...

Gặp thời thế, thế thời phải thế, (1)

Mượn câu đối **Ngô Thời Nhậm** để thanh minh.
Cách hành xử ngày trước đây của mình,
Là **chẳng đáng đừng**, trong tình thế đó.

**Ôi thế gian! mất đó rồi được đó,
Không thể nào mình biết rõ ngày sau.
Lấy từ tâm. mà đối xử với nhau,
Thì tình cảm, mới bền lâu mãi mãi...**

(1) Câu đối như sau **Thế Chiến Quốc, thế Xuân Thu. Gặp thời thế, thế thời phải thế** của **Ngô Thời Nhậm** đối đáp với **Đặng Trần Thường** trước khi trị tội ông ra câu đối **Ai công hầu, ai khanh tướng. Trong trần ai, ai dễ hơn ai** (**Ngô Thời Nhậm** đời Tây Sơn, **Đặng Trần Thường** thời Nguyễn Ánh)

